

Vervelende blog 1: een kleine ontmoeting 06 november 2015

Leestijd

00:02:25

Geschreven door

Paula Stulemeijer

De [Vervelende bus](#) staat sinds een paar weken voor de deur van HETPALEIS. Ik hoor timmeren en zagen, kloppen en schuren. Een nieuwe bus! Een nieuw verhaal! Ik koop een gloednieuw schrift en een stevig potlood. Wat er gebeurt, wat ik hoor, voel en meemaak gedurende mijn reis naar de verschillende scholen, leg ik vast in mijn nieuwe schrift. Je dagelijkse buskost kan je verwachten in mijn 'vervelende' blogs!

Een kleine ontmoeting

Het was donker op het plein. Hun gezichtjes waren even donker als de herfstavond. Ze liepen lachend achter elkaar aan. Hun heldere ogen dansten als sterretjes door de nacht. Voorzichtig kwamen ze dichterbij de bus, nieuwsgierig, afwachtend. De twee broertjes, zes en acht jaar zo ongeveer schatte ik, droegen beiden eenzelfde felblauwe anorak. Pa zat een eindje verderop. Hij zorgde voor de baby in de kinderwagen: eten geven, verschonen, in slaap wiegen "Het is een zusje", vertelden de broertjes me enthousiast. Daar hadden ze blijkbaar hard op gehoopt! Ze dartelden al een hele tijd over het plein, en amuseerden zich samen kostelijk ... met niks: achter elkaar aanrennen, rond de palen lopen, om ter hoogst op en neer springen, naar elkaar gekke dingen roepen en luisteren hoe dat klinkt in het donker! Ik stond bij de bus naar hen te kijken en mee te genieten van hun vrolijkheid. Ze wilden zo graag weten wat er in de bus ging gebeuren. Mochten ze eens in de bus een kijkje nemen? Pa die nog altijd druk in de weer was met de baby, werd verwittigd en zo gauw de deur van de bus open ging glipten ze naar binnen (met de hulp van een lieve collega ...). Ze waren een en al

verwondering en verbazing, ze keken hun ogen uit. Na afloop stapten ze blij op pa toe, die aan de deur van de bus op hen stond te wachten. We praatten wat met elkaar: ... ze moesten verhuizen ... de nieuwe woonst was in de buurt van het sportpaleis ... dus moesten ze ook van school veranderen ... hij wist nog niet welke school ... ja, het zijn fijne jongens ... dank u, tot ziens en dank u, dank u ... In gedachten bleef ik nog lang bij hen. Ze liepen samen achter de kinderwagen aan de avond in, het plein af, blij en vrolijk. Waar kwam dat bezorgde gevoel rond mijn hart dan vandaan toen ik hen zag vertrekken? Miste ik een moeder bij hen? Miste ik een comfortabel huis voor hen? Voelde ik een onzeker bestaan voor hen? Ik weet het niet. Misschien kwam die onrust door de donkere avond en het grote plein. Misschien was het dagelijkse tv nieuws met lange rijen vluchtelingen de oorzaak van mijn onrust, mensen op zoek naar een warme plek. De bus heeft hen even omarmd en hun vrolijke energie brengt hen gegarandeerd waar ze zijn willen.

Paula